

[Rytter.]

Ændring ligesom med Hensyn til Indskrænkningen i Slægtens Arveret.

Det tredie Hovedspørgsmaal er Spørgsmaalet om Ægtefællernes Arveret. Her synes jeg, at vi næsten har opnaaet den ideelle Løsning. Vi ved jo, at Ægteskabet tidligere ikke spillede den Rolle i arveretlig Henseende, som det nu efterhaanden er kommet til at gøre. Efter Lovforslaget er Reglerne blevet ordnet godt. Naar to unge Mennesker efter de gældende Bestemmelser skal indgaa Ægteskab, er det første, de maa overveje, om de skal oprette et saakaldt fælles, gensidigt Testamente, hvor de indsætter hinanden til Arvinger, og bestemmer, at der, hvis de dør barnløse, saa skal skiftes mellem de to Linier. Med andre Ord, de maa begynde at sikre sig nu ved at oprette Testamente. Det, de skal sikre sig imod, er en daarlig Lovgivning, men da Kommissionen og Justitsministeren med meget stor Kraft har gjort gældende, at det gælder om, at Reglerne bliver ordnet, saa at man undgaar de fleste Stridsspørgsmaal, lad os da ordne Regelen efter det, der er det almindelige, saa gaar det bedst.

Jeg vil her nævne et Tilfælde. Justitsministeren oplyser — jeg blev for Resten noget forbavset over det, men det er altsaa rigtigt —, at ved Adoption er det almindeligt, at Adoptivbarnet ikke er Tvangsarving. Derfor indføjede Kommissionen og Justitsministeren den Regel, at med Adoption er ikke forbundet Tvangsarveret. Denne almindelige og statistisk hyppige Regel gør man altsaa til Lovregel, og det synes jeg er godt. Med Hensyn til Baandlæggelse oplyses det, at naar man nu baandlægger en Kapital for en eller anden, er den ikke uden videre hans Særeje, men det er det hyppigste, at der er truffet saadan Bestemmelse. Derfor bestemmes det i Lovforslaget, at naar Forældre har baandlagt en Kapital, er den vedkommendes Særeje, medmindre der er sagt noget andet. Med andre Ord, det, der er den almindelige Regel i det praktiske Liv, gør Forslaget til Lovregel. Jeg synes, det er godt. Jeg har nævnt disse Eksempler for at vise Tendensen, og ogsaa med Hensyn til Ægteskab gør den sig gældende. Her maa man efter min Mening ligeledes indrette Lovreglerne saaledes, at de rammer de almindelige Tilfælde.

Naar to unge Mennesker gifter sig, ønsker de at arve hinanden, hvis der ikke kommer Børn, derom er der formentlig ikke nogen som helst Tvivl; derfor siger Lovforslaget ogsaa, at Ægtefællen gaar forud for alle Fjernarvinger. Man skærer altsaa hele

denne Del af Slægten bort, den kommer ikke i Betragtning, det er Ægtefællen alene, som skal arve. Man gaar her meget vidt med Hensyn til at slaa Ægtefællens Arveret fast paa Trods af Slægten, man begrænser oven i Købet Slægtens Arveret endnu stærkere, end det ærede Medlem Hr. Steincke og jeg vilde gøre det, ved at bortskære Oldeforældrene og deres Afkom. Jeg synes, det er godt. Jeg er ikke i Tvivl om, at de to unge Mennesker, da de giftede sig, havde den Mening, at Ægtefællen selvfølgelig skulde arve fremfor fjernere Slægtninge. Den eneste Gruppe, der faar Arveret, er den afdødes Forældre og Søskende, altsaa Ægtefællens Svigerforældre, Svogre og Svigerinder. Her sker der en vis Begrænsning i Ægtefællens Arveret, men ogsaa den har man efter min Mening klareret paa en god Maade ved Hjælp af de Regler, man har givet om uskiftet Bo. For saa vidt der er Tale om Livsarvinger, sidder vedkommende i uskiftet Bo med Livsarvingerne og kan vedblive dermed, saa længe han lever. Der gælder nogle særlige Regler, naar der er Særkuldsbørn efter den først afdøde, men dem behøver jeg ikke at komme ind paa. Men ogsaa i de Tilfælde, hvor der ikke er Børn, men dog eksisterer Arvinger, man skal tage Hensyn til, altsaa Svigerforældre, Svogre og Svigerinder, faar Ægtefællen Ret til at sidde i uskiftet Bo, og dette uskiftede Bo er meget frit, idet det er saaledes, at Ægtefællen ikke kan berøves denne Ret til at sidde i uskiftet Bo, og der er ingen Begrænsning i vedkommendes Handlefrihed.

Man ser altsaa, at de to unge Mennesker behøver ikke at oprette Testamente, for hvis der ingen Børn kommer, skal den ene arve den anden, og Forældre eller Svogre eller Svigerinder maa finde sig i, at vedkommende sidder i uskiftet Bo og vel at mærke et uskiftet Bo, der medfører, at vedkommende kan gøre, hvad det skal være, og ikke kan berøves Adgangen til at sidde i uskiftet Bo. Følgen heraf bliver, at naar den længstlevende dør, bliver der skiftet mellem de to Linier, og det er netop det, de unge Mennesker har ønsket: den efterlevende af os skal arve det hele, og naar den længstlevende dør, skal Boet gaa i Arv til begge Linier. Jeg synes, det er en god Regel.

Bestemmelsen om det uskiftede Bo, man kommer til at sidde i med Livsarvinger, er ogsaa god. Dog er der dør en Regel, som Justitsministeren foreslaar, men som jeg for mit Vedkommende ikke synes om.

Jeg er enig med Justitsministeren i, at man ikke skal følge Kommissionen i, at det uskiftede Bo skal kunne forlanges opløst,